

„Bojíš se řídit. Ale nepřiznáš to,“ pronese vzpurným hláskem odmítajícím jakoukoliv pochybnost.

„Hloupost!“

„Helé! To není argument!“

„Není, to máš pravdu, Karol. Promiň.“ Vidí do nás těmi svými světlemodrými rentgeny líp než kdokoli jiný. Taková doba, a se Slávkem jsme se nerozhoupali ani k tomu, abychom si promluvíli o tom, co se tehdy stalo, natož abychom dořešili ryze praktické věci. Třeba koupi nového auta. Hodilo by se. Ale kdo by řídil? Slávek nemůže kvůli nemocným očím a já... – Proč ne ty, Mio?

„Jen jednu lžičku,“ ukazuje Karol na Nutellu.

Jo, to známe, jen dva prstíčky si ohřejeme... „Co mám s tebou dělat, ale nabídní i Tedíkovi,“ pokládám skleničku s lákavým obsahem zpět na stůl.

Probouzím se u reklamy. Zaníceně nám sděluje, že tohle letadlo nepadá, nýbrž nabízí krásné letušky, zkušené piloty a především Dubaj – čisté město prozářené sluncem. To chceš.

Skutečná Dubaj se už před několika hodinami zahalila do tmy. Nesměle na nás pomrkává množstvím nepatrných zářících bodů, které se kvapem zvětšují. Přistáváme. Na obrazovkách můžeme sledovat průběh z pohledu pilota. Čirý masochismus. Nelze mu odolat. Řady signálních světél si nás přitahují rychleji, než se zdá být rozumné. Zděšení jedinci automaticky šlapou na brzdu. Nefunguje to. Nastupuje panika. Zavírám oči. Snad to bude rychlé. A nebude to moc bolet.

Vše proběhlo nečekaně hladce. Pilot už to zjevně někdy dělal. Panika se překlápí v euforii. Tleskáme a někteří z nás děkují v duchu svého vyznání vyšším silám.

„Dubaj, Dubaj,

Dubaj, Dubaj,

tó je pekné mestóóó...“

Terminál směr Colombo nacházíme bez problémů. Ještě jeden vzlet a přistání a bude to v cajku.

